

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕН ВЪСТНИКЪ

Основанъ въ 1891 година.

„Всички права на свободата сж основани на правдата; за туй първата длъжност на свободата е да защитава правдата“.

АДРЕСЪ:

За писма, статии и ржкописи:
До Редакцията.
За пари (въ бонове и вапери)
До П. Бобчевски
РЕДАКЦИОННА АДМИНИСТРАЦИЯ
се помещава въ дома Бобчевски,
№ 335, срещу Централната
градска градина.

Редакцията не отговаря за
съдържанието на публикуваните
писма и съобщения, които не
са специално и
допущени.

Неупотребените ржкописи
се връщат, ако се платят
почтоиските разходи.

Неплатени писма не се
приемат.

Единъ брой 20 ст.

ЦѢНИ.
За абониране на вѣстника:
За година 10 л.
" 6 месеца 5 л.
" въ странство въ година 15 л.
" старъ брой 50 ст.
За обявлениета:
На 4 стр. въ цифер. редъ 20 ст.
" 1 стр. 1 л.
" другитъ стр. 50 ст.
За обявлениета на сѣд. пристави
се плаща по 10 ст. на дума,
ако се публикуватъ по три пѣти,
или по 5 ст., ако се публикуватъ
само по единъ пѣтъ.
За срочни (шестимесечни или годишни) обявлениета се правятъ
важни отстъпки.
АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРѢДПЛАТА
Въсѣмъ абонатъ на новъ абонатъ става
всѣкога отъ началото на мѣсеца

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонатъ има право да си достави загубения брой, но току следъ получаването на слѣдующия брой. Инакъ, следъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Стопанинъ

II. Бобчевски И.

Редакцията е взела за правило да не изпълнява никакви поръчки, които не сж придружени съ стойността.
За обявлениета се плаща следъ първото публикуване.

АКЦИОНЕРНО СПЕСТОВНО ДРУЖЕСТВО „ДРУЖБА“

Въз основа на Чл. Чл. 19 и 24 отъ Устава, каня Г. Г. Акционеритъ на Дружеството на редовно годишно събрание въ Варна въ залата „Съединение“ за II-й Декември 9 часа сутринта.

Понеже, освѣнъ избиранieto на ново настоятелство, това събрание ще има да се произнесе върху нѣкои въпроси отъ капитална важностъ, убѣдително моля всички Г. Г. акционери безъ друго да присѣтствуватъ, а тѣзи, които не могатъ, — непременно да дадѣтъ пълномощно на други акционери да ги прѣдставяватъ.

Варна, 19 Ноември 1894 г.

Подпрѣдседателъ на Настоятелството:
Геор. Кабакчиевъ.

РОСИЯ И БЪЛГАРИЯ.

Въ едно сравнително късо врѣме България даде нѣколко доказателства, че желае да изравни бившитъ вражди съ Россия. Фактътъ, че русофилитъ въ страната имахъ възможността да влѣзѣтъ чрѣвъ свободата на изборитъ въ Народното Събрание, е неоспоримъ. Фактътъ, че Князѣтъ ни се показва готовъ да работи съ една камара, която се вѣдоушевява отъ желанието, да подобри отношенията ни съ Россия, е тъй също неоспоримъ. Фактътъ, че правителството декларира горѣщо желание въ сжщата смисълъ, е на лице. По случай смъртта на императора Александра III, както Князѣтъ, тъй и правителството, изразиха своитъ искрени съболѣнования; Народното Събрание на два пѣти дигна за сѣданията си въ знакъ на дълбоко почитание паметта на августѣйшия покойникъ; много градове въ пълнѣтъ трауръ изразиха сжщо съболѣнованията си по тоя случай; Народното Събрание даже рѣши да се поднесе приличенъ вѣнецъ на гроба на великия покойникъ. Всичко това сж станали работи у насъ.

Рускиятъ новъ мопархъ благодари Князу за изравенитъ му отъ страна на Българския народъ съболѣнователни чувства; сжщото направи и канцлерѣтъ му г. Гирсъ къмъ правителството. Но следъ нѣколко дни отъ туй рускиятъ и чуждитъ вѣстници заявиха съ единъ категорически езикъ, че царскиятъ отговоръ Князу нѣмалъ нѣкаква политическа цѣна, а билъ само една необходима вѣжливостъ. На намѣренieto на Народното ни Събрание, да испрати депутация на погребението, споредъ сжщитъ вѣстници, се отговорило, че нѣма да бѣде приета. На рѣшението на Народното ни Събрание, да поднесе вѣнецъ, пакъ се било отговорено, че не ще бѣде приетъ. Отгорѣна, всичко туй пѣкъ, оппозиционнитъ ни печатъ се краси и радва съ една статия отъ руския в. „Гражданинъ“, дѣто се казва, че за никакво помирение съ Россия не може да става дума: „до като незаконноизбраннытъ Кобургски принцъ стои въ България“. Това руско вѣстникарско мнѣние прави пълно удоволствие на оппозицията, и то защото служи за доказателство въ тѣхнитъ счи, че стрѣмленията на днешното ни правителство, да изгладя мнѣжлото, не му се вижде изведнѣжъ и, слѣдовъ, фалшива е политиката

му и за туй трѣбва да падне то, та да дойде пакъ русофобското „спасително“ управление. Жалки твари! И тѣ мислятъ да управляватъ България, съ поддържане на враждебни отношения къмъ други държави!

Почти едновременно съ въспроизвеждането на говоримата статия отъ „Гражданинъ“ въ нашия оппозиц. печатъ, появи се и въ Пловдивския в. „Правда“ една кореспонденция отъ Парижъ, въ която се дава мнѣнието на единъ русинъ за руско-българскитъ отношения въ настояще врѣме. Споредъ тоя русинъ, пакъ ний българитъ сме си били криви, защото днешнитъ ни управници не били позволили пълното излияние на народнитъ чувства! Ний не бихме обрѣнжали внимание на тѣзи кореспонденции, защото изравенето въ нежъ мнѣние не е нѣщо важно и политически оправдано, а, ако говоримъ тука за нежъ, правимъ го само защото тя е намѣрила почтенно мѣсто въ нашия събрятъ „Правда“. „Рускиятъ дипломати — казва русинътъ — не се толкова глупави, за да не се свѣтътъ отъ това обстоятелство (неповоленieto на пълното излияние чувствата — р.), че друго е врѣмето и други сж хората, които трѣбва да избере Россия, за да завлече пакъ България въ своя орбита. Тия дипломати се убѣждаватъ и въ друго по-драгоцѣнно нѣщо, че „Россия не е изгубила нищо въ България съ своята въздържана политика и че тя още по-малко може да изгуби сега, когато нѣма и оная жемѣна рѣка на Стамболова да задушаватъ народнитъ чувства“. И русинътъ виждалъ изхода тѣй: българскитъ днешни политики трѣбвало „или да отворятъ пълнѣтъ просторъ на народното излияние, което стои азисъ отъ всѣко сжмѣние, или пъкъ, ако сжмѣятъ това излияние вѣрдително за страната, да го държатъ съвсѣмъ задушено“, защото съ тая сегашна нерѣшителност на политическитъ си мѣжже, България ще доживѣе да види вжтрѣшнѣтъ усложнение може би по-опасни отъ всѣко усложнение съ една рѣшителна политика въ каква да е смисълъ.“

Тѣзи думи на русина ний изоставяме безъ критика, защото, както казахме, тѣ не съдържатъ сериозни мисли и не се оправдаватъ политически. Чувствоизлиянието не е рѣшителенъ факторъ въ международната политика, та да се мѣри по количество и размѣръ, а факторъ е само желанието за добръне, и това вече стои безспорно дори въ рускиятъ висши политически кръгове. Отъ тукъ излѣзва несъстоятелно и мнѣнието, че рускиятъ дипломати заключавали за друго врѣме и други хора у насъ. Ако, напр., г. Др. Цанковъ се откаже да управлява политиката ни, или се помине, ще слѣдѣва, споредъ русина, че Россия не ще може да влѣве въ правилни отношения съ България, защото нѣма съ кого! Не може да бѣде различно врѣмето съ хората си и днесъ, когато вече е безспорно общото желание, и отъ правителството и отъ народъ, за подобръне съ Россия, — желание, каквото тъкмо въ досегашното врѣме не можеше да се прояви и изрази. Ако не е тѣй, какво мѣрило ще ни даде споменжитъ русинъ, за да узнаемъ колко чувствоизлияние е потрѣбно, та да го търсимъ и натѣкнемъ? Сѣтши работи, както виждате.

Ний поставяме съвсѣмъ наопаки въпроса за руско-българскитъ отношения. Руското правителство не може да не е разбрало, че българитъ, заедно и съ княза

си, искрено желаятъ да излѣзѣтъ отъ досегашнитъ аномални отношения съ освободителката си Россия; тѣ, българитъ, просто молятъ руския Царъ да прѣстане да се сърди намъ, като и му доказватъ по най-положителенъ начинъ, че нищо отъ проповѣданата между тѣхъ омраза въ бившето врѣме не е оставило корень, — обстоятелство, което и въ Россия признаватъ днесъ. А при това положение на работитъ, какво още не позволява на Россия, да подаде рѣка намъ и да се свѣтътъ вече тия досегашни аномалности? Въ Стамболово врѣме се твърдѣше отъ руска страна, че българскитъ народъ се тиранизира отъ узурпатори, като Стамболова и Кобурга, кои се взели властта противъ волята на народа, а съ такива хора Россия не могла да се расправя и да признава законно положението. Добръ Стамболова вече нѣма, а новитъ избори, които станяха съ пълна свобода равно и за русофилитъ у насъ, доказаха още единъ пѣтъ, че Князѣтъ ни е князъ по народна воля, защото особено днесъ нѣма Той и тѣй вѣрни противници, както въ началото и въ Стамболовия режимъ. Отъ друга страна, и правителството ни вече не е чуждо на желанието за помирение съ Россия. Сега? Какво още не позволява на Россия, да изстѣпи въ правилни отношения съ освободената си отъ иго държава?

Различни отговори се даватъ на този въпросъ, и отъ руска страна, и отъ нѣкои ярки русофили-българи. Не е, разбира се, цѣрѣтъ въ „чувствоизлиянието“, споредъ горѣшномѣнжия русинъ Единъ отъ новитъ отговори е тоя на в. „Гражданинъ“: до като е въ България незаконноизбраннытъ Кобургски принцъ, не може да става дума за помирение. Размисленята върху тѣзи думи на „Гражданинъ“ ний довеждаме до заключението, че този отговоръ е вече неумѣстенъ по своята причина, а само отбиванье на истинския отговоръ. Князѣтъ ни се признава вече дори и отъ г. Д. Цанкова; то значи, че опичкитъ българи вече нѣматъ нищо противъ Княза ни; то значи, че безъ да гледаме, законно ли или незаконно е избранъ ний, българитъ, съ общото си признаване вече потвърждаватъ избора му, поне отсега, и тѣй става вече несъмнено законноизбранъ нашъ князъ. А въ такъвъ случай, Россия, която казва, че желае доброто ни, слѣдва вече да се съгласи върху законността на избора на княза ни, като дѣло българско, всенародно, и да поддържи вече, както него, тѣй и насъ, като сигурно знае, че подобно поведение отъ нейна страна ще привлѣче още по-силно българската привързаностъ и ще установи пълни братски отношения, въ интереса и на двѣтъ страни, а по-нататѣкъ — само развитие на тѣзи братски отношения ще улесни и бѣжджитъ споразумѣния за приятелство и политика. — Каква е и грижата на Россия, че нашиятъ князъ билъ избранъ законно или незаконно? Това е въпросъ чисто нашъ, вжтрѣшенъ, и ако ний считаме, че изборѣтъ му е билъ незаконенъ, ще трѣбваше да се опѣлимъ сами ний, за да го нѣмаме, а туй ний не правимъ. Дѣже, ако въ мнѣжлото можеше да се мотивира, че бѣхме притиснати отъ тиранически режимъ, то не можехме, ето днесъ поне имаме свободата да кажемъ мнѣнието си, а ний казваме: за законенъ ний князъ го признаваме. И друго нѣщо: изборѣтъ на първия ни Князъ Батемберга по-законенъ ли бѣше отъ сегашния, та Россия го

призна? Вземѣте всичкиятъ актове и дѣла отъ онова врѣме и вий ще видите, че Князъ Батембергъ е избранъ не отъ българитъ, право и чисто, а — отъ руската оккупационна администрация. Защото руското тогава управление по нѣкакви много слаби за уважаване пародични поли правила извика по-първитъ ни българи, ужъ избрани подъ ржководството на тогавашната власт, и тѣ избраха показания отъ Россия кандидатъ. Това е безспорно така. А за настоящия ни Князъ сѣ-пакъ сами българитъ се варижа и пеккожа, търсиха, намѣриха и избраха Князъ.

Очевидно е, прочее, че признаванетоъ то на днешния ни князъ не се обвързва отистина съ условието за законността на избора му, отъ руска страна, па и не сме да не знаемъ, че таквато случане не се съобразява съ подобни дръбни работи, защото европейската дипломация гледа далечъ по друга посока въ тоя въпросъ. Вземѣте историята на Источния въпросъ — ахъ, този „источенъ въпросъ!“ — и ще се убѣдите (ако има още халювци, да не знайтъ, че е тѣй).

Работата, по тия думи отъ в. „Гражданинъ“, е въ ерго-то имъ. Може да става дума за помирение, но ако Кобургскиятъ принцъ не князува въ България. Това е то — сжщиската мисълъ въ думитъ на „Гражданинъ“. Да, още тѣй мисли изобщо рус. печатъ.

Но — да ли тѣй мисли и рускиятъ Царъ? Да испѣдимъ княза си, значи сжщото, да се върнемъ на 1886 и 1887 години. Желаетъ ли го това и рускиятъ Царъ? Този царъ, който, слушаме, поврѣща правата на Финландия, по старата имъ конституция; този царъ, който гласѣлъ да даде правдини на Польша; този царъ, който гласѣлъ законъ за отнеманье правото, на административнитъ власти, да заточаватъ политически прѣстѣжници по своя воля въ Сибиръ; този царъ, най-сетитъ, който простѣлъ всички стари политически прѣстѣжници въ Россия? Много не ни се върна.

Ще видимъ. Той не си е казалъ още думата за България.

П. Б-й.

ВЪРХУ ПРИЧИНИТЪ НА ВСИЧКИТЪ ПОЛИТИЧЕСКИ БѢДИ У НАСЪ.

(По поводъ брошурата на г. Д. Ризовъ: „Разлагачи се и вжзраждащи се България“, год. 1894.)

„Въспоникъ на всички политически бѣди въ днешна България е откъсването на една адрена, на една тревна, на една, прямолинейна обществена нравственостъ.“

Д. Ризовъ.

Да се залови човѣкъ, да разрови мнѣжлото на нашия макаръ още краткитъ политически животъ, да извлѣча по-крупнитъ събития и дѣла, да ги разгледа подробно по отношение на причината за появлението имъ и слѣдъ туй да размишлява и указва на мѣроприятията, които биха могли да прѣвѣрѣтъ повторението имъ въ бѣжджата ни история — всичко това не е малъкъ трудъ, а още по-малко е възможно за всѣки обикновенъ политикъ у насъ. Но да ги прѣвѣрѣли човѣкъ въ ума си и само въ главни черти да ги излага прѣдъ читающитъ свѣтъ — това поне може и непрѣменно трѣбва да става. Така е постигналъ и г-нъ Д. Ризовъ, известенъ у насъ публицистъ, емигрантъ сега, или до сега (казватъ, че билъ свободенъ да си дойде), съ своята брошура „Разлагающа се и вжзраждаща се България“, които се появи на скоро. Въ свои-

тъ размишления за работитъ въ отечеството; си, той е дошъл до заключението, което туряхме на чело на статията си, и въ цѣлата си брошура се е постарал само да докаже това си заключение; а слѣдъ туй даи ни е и своето мнѣние за кон мѣро-принятии биха могли да помогнатъ въ бж-дѣще, за искоренението на злото.

Г-нъ Ризовъ, като потърсва трѣзва обществена нравственостъ въ нашата интеллигенция, намѣрва у нея само политическа безнравственостъ и разглежда я: началото ѝ той вижда въ растуриането на I-то Обикн. Народно Сѣбрание, а краятъ ѝ—въ цѣлтъ редъ измѣнения и допълнения къмъ нашата Конституция и закони. Това по вътрѣшното ни положение и бждѣще. А по международното ни положение той припсва на политическата ни безнравственостъ ненормалнитъ ни отношения съ Россия и прѣдлага да се води прима, открити и братска политика съ нея, заедно и съ единъ съюзъ въ нѣколко точки.

Принудени сме да изразимъ само едно съжалѣние, че не ни е възможно въ вѣстникарска статия да разгледаме интересната брошура на г-на Ризова, въ всичкитъ ѝ части и умозаключения, а трѣбва да се ограничимъ въ повърхностни разсуждения, за да дадемъ на кратко мнѣнието си за разнеквианитъ му капитални въпроси.

Съгласни сме на първа рѣка напълно съ г. Ризова, че у насъ, вмѣсто да има една здрава обществена нравственостъ, има напотивъ обществена безнравственостъ почти въ пълното си развитие. — За прѣмъхването по възможностъ на това зло е много важно да се знае прѣди всичко началото му, зародиша му, както е искалъ да знае и г. Ризовъ по сѣщата тѣзи причина. Тука, щомъ като дойдемъ да търсимъ това начало, ний вече мислимъ, че то не е въ растуриането на I-то обикнов. Народно Сѣбрание, и че, слѣдов., г. Ризовъ си е поставилъ крива гледка. — Тѣй: за да можемъ да приемемъ, че г. Ризовъ е правъ въ тѣзи си мисли, ще трѣбва да се съгласимъ, че прѣди растуриането на I-то Народно Сѣбрание е имало у насъ оная безнравственостъ, и че вмѣсто туй безъ друго е съществувала обществената или, се-одно, политическата нравственостъ, която е понесла тогавъ „ударъ“, „поражение“. А какъ може да ни убѣди г. Ризовъ или кой да е, че туй е било тѣй? Той расправя, че незаконното растуриане е станало *причина* на тѣла върволица безнравствености въ политиката ни въобще; но какъ и какво може да постави той срѣщу нашата пѣкъ ей-тѣкъва мисль: растуриането никакъ не бѣше *причината*, началото, а бѣше само и наравно едно отъ многото *последствия* на истинската причина, на началото на политическата ни безнравственостъ? Освѣтъ туй, съ какво може да ни докаже г. Ризовъ, че прѣди растуриането е съществувала у насъ политическата нравственостъ? — Прѣдусѣчаме; че за отговоръ на тѣзи нѣ въпроси г. Ризовъ е принуденъ да влѣзе въ „една непроницаема мжгла, защото знае се, че прѣди туй още *нѣмаме* нѣщо такова, което да поддържа едно твърдо убѣждение, че непрѣмѣнно е *имало* или *нѣма*ло политическа нравственостъ, и даже върва ни, се, че само за туй той ще е приелъ за начало именно растуриането.

Нѣма защо да се лутаме въ таква мжгла, като не можемъ да намѣримъ нищо; за туй трѣбва да доведемъ свѣтлина отъ страни. Ето какъ.

Г-нъ Ризовъ намѣрва началото, зародиша на политическата наша безнравственостъ въ растуриането на I-то Народно Сѣбрание, но той не го цѣри направо тамъ, въ зародиша му, а приетжпва чрѣзъ други пѣтица: прѣдлага разнообразни измѣнения и допълнения въ Конституцията ни. Добръ! Ами ако всичкитъ тѣзи прѣдлагаеми отъ него реформи срѣщу тая безнравственостъ бѣхъ прѣдвидени въ Конституцията още отъ начало, цѣше ли да съществува сега тая безнравственостъ? Нѣма съмнѣние, че прѣдлагаемитъ мѣрки отъ г. Ризова иматъ цѣлта да отстранятъ една вече съществуваща безнравственостъ; слѣдва, че ако тѣ бѣхъ прѣдвидени още отъ началото въ Конституцията, тая безнравственостъ съвѣтъ не би съществувала днесъ; защото голѣмата сила, която г. Ризовъ придава на прѣдложенитъ си мѣрки срѣщу едно *съществуващо* зло, би била даже още по-голѣма срѣщу едно само *предполагаемо* зло. А, въ такъвъ случай, дѣ ще е началото на безнравствеността: да ли е въ растуриането на I-то Сѣбрание или пѣкъ *въ самата Конституция*, която е *допустила* да се ражда политическа безнравственостъ при

упражнението ѝ? Растуриането на Сѣбрание ний считаме като единъ сравнително много по-скромнъ актъ, който въ нѣкой случай не би могълъ да понесе толкова грамадни грѣхове, приписани нему отъ г. Ризова. Вѣнчко, което *може* да става въ една конституционна държава, се счита за позволено отъ Конституцията, щомъ не е наказуемо и запрѣтено; слѣдов., растуриането, като е *могло* да стане, е било само едно послѣдствие на дадена, допуштната възможностъ. Да претендираме отъ човѣкъ съ естественитъ въ свѣта слабости, да не правимъ онова, *което може*, което не му е запрѣтено подъ страхъ на наказание, имаме право—това е и демократическа доктрина—а трѣбва само да се грижимъ, *да не може*. Върху това ний сме писали още мнѣжлата година, въ свръзка съ честността и нравственото възпитание на дѣтелитъ въобще.

Споредъ насъ, политическата безнравственостъ води началото си отъ присмѣнето на днешната ни Конституция, и само тя е, която, *вмѣсто да даде именно тогава начало на политическата нравственостъ*, даде съвѣтъ противното начало. Това си твърдо убѣждение ний сме въ положение да поддържаме всекога и на всеѣа крапка, както изъ брошурата на г. Ризова, тѣй и изъ историята на нашето мнѣжло, съ колкото и каквито цѣте актове и събития.

Тукъ, на кратко, ще вземемъ за редъ да вървимъ по мислитъ на г. Ризова въ брошурката му, за да пригуждаме и своитъ мотиви, гдѣто е нужно.

Г-нъ Ризовъ пише на 6 стр.:

„Грѣшникъ на руската дипломация, дву-елачието и експлоатацията на другитъ дипломати, събликованията на нашитъ книже съ нашата Конституция, политическата про-опитностъ и недалновидностъ на нашия народъ, безерамното и безумното апробироване на нашитъ политически дѣтели, 8-годишното диво бѣсноване на Стамболова, нѣмаето дѣйствителни гаранции за свободното и правилно функционирание на народниотъ суверенитетъ, — всички тѣзи нѣща могатъ да съществуватъ, да вирѣжътъ и да нако-стѣятъ у насъ, *вѣнчко* *нашириятъ флагири-яна почва въ безнравствеността* на *наша* *рѣководяща интеллигенция*“.

А на стр. 18, като издирва вече началото на политическата безнравственостъ у насъ, въ растуриането на I-то Народно Сѣбрание, пише:

„Батембергъ не би сторилъ първия свой грѣхъ, ако нашитъ консерватори бѣхъ тол-козъ правствени, за да не станѣтъ негови изпълнители въ този случай и още по-малко — негови внушители“.

Когато пѣкъ дохожда да опрѣдѣли мѣропринятиятъ срѣщу политическата безнравственостъ, г. Ризовъ ги нарежда въ 15 пункта, отъ които нѣколко сж за въ Конституцията, и нѣколко—за въ отдѣлни наши закони. Между тѣи, които прѣпорѣчъ а за въ Конституцията, има за условията по обявяване война, поставяне вънъ отъ законитъ тогава, който суспендира Конституцията, осигуряване независимостта на чиновничитъ, милиция и прч., а има още и слѣдующето въ 13-й пунктъ:

„Да се създаде единъ допълнителенъ ин-ститутъ, аналогиченъ съ постоянния коми-тетъ на бившата Источна Румелия, който да контролира постоянно правителството“.

На кжсо. казано, г. Ризовъ вижда първата политическа безнравственостъ въ *правителството* ни, и то още въ консервативното ни правителство, което било про-карало растуриането на I-то Народ. Сѣбрание. За туй, като търси цѣръ на тѣзи безнравственостъ, заедно съ всичкитъ ѝ вече врѣдни послѣдствия отъ страна на правителството, той прѣдлага, между многото други мѣрки главно, единъ постояненъ контролъ върху правителството, чрѣзъ допълнителенъ прѣдставителенъ институтъ, ана-логиченъ съ постоянния комитетъ въ бившата И. Румелия.

Да видимъ, най-напрѣдъ, прѣдложенитъ „институтъ“.

Постоянниятъ комитетъ въ бившата Румелия е билъ съставенъ отъ 10 члена титулярни и 3 члена замѣняюща (suppléants), а тѣи членове сж се избирали съ бюлетини отъ членоветъ на Народното (Областното) нѣмъ Сѣбрание *безразлично*. (Гледай чл. 104 отъ Органическиятъ Уставъ на Источ. Румелия). Членоветъ пѣкъ на Областното Сѣбрание сж били (чл. 68): единъ—по право (духовнитъ началници, равнина, прѣдсѣдателя на Върхов. Сѣдъ и др.), други—по изборъ отъ народа (само 36 души), и трети—по назначение отъ главния управителъ (на число 10 души). Отъ тѣи членове се избирахъ Комитетътъ. Назначението на този

постояненъ комитетъ е било (чл. 107): да разглежда работитъ, които му се испра-щатъ отъ Областното Сѣбрание; да рѣшава вѣнчкитъ въпроси, които му се възлагатъ *отъ закона* (?); да дава мнѣнието си Глав-ному Управителю по вѣнчкитъ въпроси, за които бжде сезиранъ; да бди за управле-нието и смѣнитъ на страната; да прѣд-лага на Сѣбранието даванетоъ подъ сѣдъ на чиновникъ; да приема съ врѣме бюд-жето-проекта и да докладва по него на Сѣбранието, и да разрѣшава допълнителни кредити. Постоянниятъ Комитетъ се прѣиз-биралъ въ всеѣа обикнов. сессии, но чле-новетъ му могли да се избиратъ отново.

Такова нѣщо е билъ Постоянниятъ Ко-митетъ и *аналогиченъ* на него иска г. Ри-зовъ за България, „за застрахуванетоъ на свободата отъ вътрѣшни тиранни и узур-патори“; такова е главното отъ мѣроприняти-та, които той прѣпорѣчва, като „изисквани отъ шаткото наше политическо положение и отъ още по-шатката наша обществена нравственостъ“.

Споредъ назначението на прѣдлагаемия „институтъ“, г. Ризовъ иска нѣщо, което отбѣгва да назове! Той е доволно чѣлъ по прѣдмѣта, който разисква, както се види и отъ брошурата му, напѣстрена съ дѣ да си е автори, съчинението и мадри изрѣче-ния, а не се рѣшава да тури и името на искания си „институтъ“, съ общеприетия конституционенъ терминъ! Любопитно, на-китина: г. Ризовъ напада „консерваторитъ“ и е противъ тѣхъ винаги, като „либералъ“; но онова, което тѣ сж искали съ врѣме и противъ което той е даже ратувалъ нѣко-га, сега го иска, само че не смѣе да му каже името! Да кажемъ ние: г. Ризовъ иска **Сенатъ** въ България. У насъ този „инсти-тутъ“ вървѣше съ името *»втора камара«*. (Тукъ не ни е думата, за какъ иска той да се *състави* и у насъ втора камара или сенатъ, защото, като дойдемъ до устрой-ството на състава, ний не ще бждемъ нито съ консерваторитъ, нито съ г. Ризова, а думата ни е само за признанието вече на нуждата отъ такъвъ „институтъ“ у насъ, по принципъ).

Добръ прави се-пакъ г. Ризовъ, че тѣй или иначе си казва желанието, за доброто на отечеството си, и ний върху туй се хващаме за рѣка съ него, да ратуваме заедно до постигането на това добро, както и сме си сторили това намѣрение вече отдавна. Но и не ще отбѣгнемъ да изобличимъ г-на Ризова въ пристрастие. Когато човѣкъ сѣдне да мисли и разисква подобни най-жизнени за земята си въпроси, би трѣбвало да остави на страна всеѣаки прѣдрасуждѣци, симпатии и антипатии пар-тизански, и да гледа на материята съ не-обходимото хладнокрѣвие и сериозностъ, или пѣкъ, ако не може и ако не му по-мага врѣмето за нуждата откровенностъ, по-добръ да мълчи до врѣмето му.

Пристрастенъ е г. Ризовъ, като казва, че първата политическа безнравственостъ принадлежи на консерваторитъ съ растури-ането на I-то Н. Сѣбрание. Г-нъ Ризовъ има нужда да прѣброди историята на това растуриане по-критически въ официалнитъ актове и дневници, въ тогавашнитъ вѣст-ници и въ зарождающата се вече тѣкмо въ онова врѣме обществена безнравствен-ностъ. Не ни е възможно тукъ да привеж-даме факти съ цѣла върволица. Не е нито *безнравственостъ* растуриането на едно сѣбрание, а е единъ *конституционенъ* и политически актъ, въ който нѣма ни сѣнка отъ оная дѣйствителна, но прѣдизвикана, безнравственостъ, каквато имаше въ 1881 година. На противъ, консерваторитъ въ онова врѣме на I-то Народ. Сѣбрание бѣхъ завели толкова недосѣгаемо високо мѣсто въ областта на правствеността, колкото либералитъ бѣхъ паднали ажно въ блатото на безнравствеността. Ако искате, да ни признаемъ, че и пишущитъ, като либе-ралъ, бѣше тогава между послѣдователитъ на послѣднитъ...

Да се обяснимъ по-добръ. Консервато-ритъ въ онова врѣме не само не бѣхъ безнравствени политичи, но бѣхъ дори прѣдварително се искавали, че *ако се приеме такъва конституция*, каквато се и прие, *ще се даде началото на политичес-ката и обществена безнравственостъ*, ва-щото такъва конституция *ще изиска извнредно рѣдки нравствени качества въ управленето*, — нѣщо, което още не *прѣтѣ-жаваме при единъ прѣходъ* отъ деморализу-юще робство къмъ самостоятеленъ свобо-денъ политически животъ. Ето единъ старъ драгоцѣненъ документъ, който сега слѣдъ 16 годишни испитни има грамадно значение, като изпълнено пророчество:

Въ „Рапорта на Комиссията върху

основнитъ почала на Конституцията“, даденъ отъ г. г. д-ръ К. Стоиловъ, покой-ний Тод. Икономова, Митрополита Кли-мента, Митрополита Симеона, Митрополи-та Григория, Д. Грекова, Гр. Начевича, д-ръ Вѣлковича, Хр. Стоянова и прч., се казва:

„Прѣди всичко, комиссията, като об-сѣди seriously положението и нуждитъ на народа ни, като взе въ внимание, че *въ ест-ка една политическа организация трѣбва да се избѣгва крайноститъ*; че прѣходитъ отъ робството къмъ самоуправленето трѣб-ва да бжде постепененъ, че, като въ врѣ-мето на турското владичество българитъ не сж имали никакви политически правдини, полуванетоъ отъ политически права изиска не само единъ даденъ степенъ на *умствено развитие*, но и *рѣдни нравствени качест-ва*; че *самоограничението*, почитанието къмъ властта и нейнитъ прѣдставители сж не-избѣжни условия на едно свободно управле-ние; като взе въ внимание още и тежкитъ обязанности, които ще тежѣтъ на нашето ново управление, както спрямо вътрѣшната ни организация, тѣй и спрямо външната ни политика, — се убѣди, че е неизбежно нужно, щото въ нашата Конституция да вѣе единъ духъ на разуменъ консерватизмъ и нашето правителство да бжде силно и крѣпко. Нашата Конституция и нашето бж-дѣще управление *трѣбва да иматъ за цѣль да възпитатъ народа ни въ почитанието на закона и да го приготвятъ, щото въ крат-ко врѣме да може достойно да се ползува отъ тѣзи свобода, къмъ която се стрѣмѣтъ най-просѣтитъ народи*. Комиссията счита първитъ години на нашия свободенъ поли-тически животъ, като твърдѣ опасни, *защо-то неприготвенитъ прѣходъ отъ бившето де-мо-рализируеще робство въ единъ самостоятеленъ животъ, възможно е да развие у насъ и елементи противни на всеѣи порядѣкъ и на истинска свобода*“.

Трѣбва да се има въ съображение и това, че тѣи думи се казватъ при е-динъ проектъ за конституция, който въ послѣднитъ си членъ гласи:

„Тѣзи Конституция подлѣжи на общо прѣгледане отъ Народното Прѣдставител-ство слѣдъ 5 години“.

За да нѣма очакваната отъ подобна Кон-ституция политическа безнравственостъ, консерваторитъ прѣдлагахъ главно съ-даванетоъ и на *Сенатъ*; но на рѣкохмъ ги „чорбаджии“, черни души“, „искали да дѣлѣтъ народа на *»классове«*“, „искали да ограничѣтъ свободата, и правдинитъ на народа“, и купъ подобни агитационни каравеловски лѣжи и измами, та и проек-та имъ, и сената имъ, и главата имъ о-тидохъ тогава по дяволитъ, настанихме любимия ни „либералъ“ Каравелова на властъ и потече либерализма и свободата... Ивѣзва, че онова, което г. Ризовъ днесъ иска, па и ний искаме, хората, хемъ кон-серваторитъ, го искахъ още отрано, въ началото, но — простотията на народа ни се експлоатира отъ г. Каравелова, Цанкова, Славейкова. Разбира се, самото устройство на сената, прѣдлагано тогава отъ консерваторитъ, не е твърдѣ отъ спо-лучливитъ, но туй никакъ не прѣдѣше да се приеме туй по принципъ и въ по-дробното разглеждане да се видоимъ вѣхъ ония несполучени наредби въ *»накъ демократическа смисль*, както г. Кара-веловъ, главниятъ му противникъ, е зна-ялъ по примѣри отъ другадѣ. Или, най-сетѣй, като се имаше прѣдъ видъ, че Конституцията ще се прѣгледѣ слѣдъ 5 години, можеше и да се приеме, та отпослѣ да се нареди още по-добръ. Но г. Каравеловъ ималъ писано да лѣ-жи въ Черната джамия, нѣщо, което не би било възможно при съществуванетоъ на сенатъ; а г. Цанковъ ималъ да се скита по Россия съ години, и за туй е искалъ въ Сѣбранието тогава: *»нѣма нужда отъ учени комисии за проекта*“ и: „не приемамъ изборъ въ комиссията, за-щото се осѣщамъ неспособенъ да заема мѣсто въ учената комиссия; защото не раздѣлямъ мнѣнието на г. Стоиловъ, че тоя законъ е най-добръ, който е основанъ на наука“ (Гледай протоколитъ на Уч-редит. Сѣбрание, 1879 г.).

Трѣбва, прочее, откровенно да си признаемъ, че политическата и общест-венна безнравственостъ се е прѣдвизж-дала отъ ученитъ ни хора, нарѣчени ужъ за унижение „консерватори“, още на врѣ-мето си, и че тя води *причината* си отъ килавата ни тая конституция, а никакъ не — отъ растуриането на I-то обикн. Народно Сѣбрание, което е било пищо друго, освѣтъ само едно вече допуштнато *последствие*.

Като установимъ всяко туй тѣй, ний вече стапваме гъ правленъ пѣтъ за искоренението на злото, ако не извед-цѣжъ, поне постепенно, съ своитъ мѣ-ропринятия, споредъ цѣлта и нуждитъ. (Слѣдва) П. Бй

Отъ Сждебенъ Приставъ при Вар. Окр. Сждъ

ОБЪЯВЛЕНИЕ

No. 3295.

Подписанный, Ж. Ивановъ П. Сждеб. Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ на Балчикскіи участъкъ, на основание чл. чл. 1004, 1026 отъ Гражданското Сжддопроизводство, обявямъ, че слѣдъ трикратно обнародване настоящето въ в. „Черно Море“ до 31 дець, съ правонадаване по 5% въ 10 дневенъ срокъ, часа до 5 постъ обѣдъ въ гр. Балчикъ ще продаватъ слѣдующитъ недвижими имущества, принадлежащи на Симеонъ Алексеевъ, отъ с. Чаушъ-Къой, които имотъ се намиратъ въ землището на на с. Чаушъ-Къой.

1) Нива въ мѣстността „Чаталъ-Чешме“ отъ 10 $\frac{1}{2}$ уврата при съездитъ: Петръ Янакиевъ, Катели Дончо, Петръ Илиевъ Чолакъ, оцѣнена за 90 лева;

2) Нива въ мѣстността „Чаталъ-Чешме“ отъ 3 $\frac{1}{2}$ уврата при съездитъ: Яни Николаки, Желъзъ Стойновъ и Чешма, оцѣнена за 30 лева;

3) Нива въ мѣстността „Чучуръ Баши“ отъ 5 уврата при съездитъ: Никола Киряковъ, Катели Дончо, Стаматъ Николовъ и отъѣтника, оцѣнена за 40 л.;

4) Нивата отъ 2 уврата въ мѣстността „Чаталъ-Чешме“, при съездитъ: Никола Шоповъ, Костадинъ Добревъ, гора и Дипшудашки сноръ, оцѣнена за 100 лева;

Тѣзи имущества ще се продаватъ за удовлетворение нектъ на Риза Мустафовъ, отъ гр. Балчикъ по Испълнителный Листъ No. 2042, отъ 31-й Мартъ 1893 год. на Балчикскій Мировий Сждъ, състоящъ се отъ 1000 лева лихвата по 12% отъ 31 Августъ 1891 година, 50 л. разности и тѣзи които ще послѣдватъ по испълненіето.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣната. Интересующитъ се могатъ да видятъ книгата по продажбата всѣки приехтственъ день и часъ въ канцелярията ми.

Гр. Балчикъ, 19 Октомври 1894 г.

П. Сжд. Приставъ: Ж. Ивановъ.

(3—647—1)

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 1754

Подписанный П. Сжд. Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ на III участъкъ, обявямъ: на имотитъ на Божилъ Ивановъ отъ с. Меминъ-Софударъ, спомежати въ обявленіето ми No 3579 обнародвано въ броеве 88, 89 и 90 на в. „Черно Море“, ще произведъ втора публична продажъ, която ще почне отъ денъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 дець, съгласно чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство.

Желающитъ да ги купятъ нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений срокъ въ канцелярията на тукашното Приставство, гдѣто отъ книгата на продажбата, ще могатъ да изучатъ имотитъ и тѣхнитъ оцѣнки.

гр. Варна, 12 Октомври 1894 г.

П. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ
3—645—1

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 3183

Подписанный помощникъ Сждебенъ Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ, на II Градскій Участъкъ, на основание чл. чл. 1004—1021 и 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство, обявямъ, че отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“, продажбата ще се продължава тридесетъ единъ день, а въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5% върху послѣдната цѣна, въ г. Варна ще продаватъ слѣдующето недвижимо имущество, принадлежащо на Тома Василевъ и Хрусня Т. Костадинова: една къща находяща се въ Варна IV участъкъ подъ No 1206, построена отъ дървено-прѣстенъ материалъ, покривъ керемиденъ, само двѣ стаи, постройката заедно съ дворното мѣсто около 160 квадратни метра, при съездитъ: Патонъ Георгиева, Кирякъ Димитровъ, Христо Тодоровъ и нѣтъ.

Това имущество ще се продаде за

удовлетворение нектъ на Анастасъ Марковъ по испълнителный листъ No 1105 отъ 29 Августъ т. г. на III Варнен. Мировий Сждъ състоящъ се отъ 437 л. и др. Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣната 400 лева.

Интересующитъ се могатъ да видятъ книгата по продажбата всѣки приехтственъ день и часъ въ канцелярията ми.

г. Варна, 12 Ноември 1894 г.

П. Сждебенъ Приставъ: Златевъ.

3—659—1

ОБЪЯВЛЕНИЕ

No. 4006.

Подписанный Помощникъ Сждебенъ Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ на Варненскій Окол. Участъкъ, на основание испълнителный листъ No. 632 отъ 14 Мартъ т. г. издаденъ отъ II Варнен. Мировий Сждъ, въ полза на Пенчо Поповъ отъ с. Вѣлево, (Варненска Околина), противъ Атанасъ Куртевъ отъ сжщого село за 235 лева, лихви и др. разности, и на основание чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство обявямъ, че слѣдъ трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“ до 31 дець, слѣдъ това съ правонадаване 5% въ 10 дена въ канцелярията си въ гр. Варна ще произведъ публична продажба на слѣдующитъ длъжникови недвижими имоти, всички въ землището на село Вѣлево а именно:

1) Една нива отъ 10 декара и 5 ара. въ мѣстността називаема „Долни Востани“, оцѣнена за 100 лева; 2) Нива, отъ 6 декари и 6 ара, въ мѣстността „Горни Востани“, оцѣнена 45 лева; 3) Нива, отъ 4 декара и 6 ара, въ мѣстността „Пенчови парчи“, оцѣнена за 26 лева; 4) Нива отъ 3 декара и 4 ара, въ мѣстността „Картавъ-Ювасж“ оцѣнена за 30 лева.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣната. Интересующитъ се могатъ да прѣгледатъ книгата по продажбата всѣки приехтственъ день и часъ въ канцелярията ми.

Гр. Варна, 1-й Ноември 1894 г.

П. Сждеб. Приставъ: К. К. Кутевъ.
(3—651—2)

ОБЪЯВЛЕНИЕ

No. 3394.

Подписанный Сждеб. Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ, на основание Испълнителный листъ No. 807 отъ 18-й Априлий 1892 год. издаденъ отъ I Мировий Сждъ въ полза на Гарабетъ Симонианъ отъ Варна, противъ Варненца Марке Х. Маркъевъ за 160 лева, лихви и др. тазности и на основание чл. чл. 1021 — 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство обявямъ, че слѣдъ трикратно публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитъ вѣстници ще почне и продължава публичната продажба на долозначения имотъ 31 дець, слѣдъ тоя срокъ ще има правонадаване 5% въ десетдневенъ срокъ, принадлежащъ на длъжника Марке Х. Маркъевъ, въ Канцелярията ми въ гр. Варна ще се произведе продажбата му, той е: Само $\frac{1}{4}$ часть отъ една къща и до нея едно малко дюгенче, находящи се въ гр. Варна, II уч. No. 959, мѣжду съездитъ: Гарабетъ Х. Маркъевъ, ладжи Георги, дюгена No. 571, Гарабетъ Пюевъ и нѣтъ, къщата е построена на около 56 кв. метри, а дюгена — на 16 кв. метра; дюгена и къщата се съ по двѣ стаички и всички полуспорени и съставени отъ прогилъ вѣхтъ дървено-коринченъ материалъ, покривъ керемиденъ, съ дворъ отъ около 30 кв. метра, оцѣнена седмата часть за 428 лева, отъ ноятъ цѣна ще почне продажбата.

Интересующитъ се могатъ да се явятъ въ канцелярията ми въ гр. Варна, всѣки приехтственъ день и часъ за прѣгледане книгата по продажбата.

Варна, Ноември 9-й 1894 год.

Сжд. Приставъ: Г. Захариевъ.
3—652—2

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 4094.

На основание опрѣдѣленіето No. 206 отъ 22 Февруарий т. г. на Варненскій

Окр. Сждъ, съ което позволява да се продаждатъ двѣ части недвижими имоти останали отъ умрѣлия Енчо Дончовъ, обявямъ, че отъ денъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 дець, ще произведъ публична продажба съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство на слѣдующий имотъ: лозе отъ четири декари въ Варненскій докъ. мѣстность „Нашитъ“, съездитъ: Нв. Петровъ, Фучиджи, Ставри, Абаджи Тодоръ и Влджн Георги.

Продажбата ще произведе въ канцелярията си, желающитъ да купятъ рѣченото лозе, нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений по горѣ срокъ.

Гр. Варна, 14 Ноември 1894 г.

П. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.
3—653—2

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 4098.

На основание испълнителный листъ No. 1877 издренъ т. год. отъ Козлуджанскій Мировий Сждъ въ полза на Зисо Георгиевъ отъ с. Девия, противъ Атанасъ Каваджизъ отъ селото Сюмъ-Бей, обявямъ, че отъ денъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 дець ще произведъ публична продажъ, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство на слѣдующитъ отъѣтникови имоти: 1) Къща, заедно съ хамбаръ, пѣвникъ, сая и дворъ около три декари, при съездитъ: Митю К. Пѣевъ, Костадинъ Димитровъ и нѣтъ. Първоначално приѣнена за 200 лева. 2) Нива 4 декъ въ землището на сжщото село мѣстность „Вюлюкъ“, съездитъ: Митю и Костадинъ Пѣеви — 16 лева.

Продажбата ще извърши въ канцелярията си въ гр. Варна. Желающитъ да ги купятъ, нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений по горѣ срокъ.

Гр. Варна 14-й Ноември 1894 год.

П. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.
3—654—2

ОБЪЯВЛЕНИЕ

No. 3181.

Подписанный, Помощникъ Сждебенъ Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ на II участъкъ, на основание чл. 1004, 1021 и 1025 отъ Гражданското Сжддопроизводство, обявямъ, че отъ послѣдното трикратно публикуване въ в. „Черно Море“, продажбата ще се продължи тридесетъ и единъ день на долозначений имотъ, и въ десетъ дневенъ срокъ съ правонадаване 5% върху послѣдната цѣна. Една къща находяща се въ Варна, III участъкъ № 449, построена отъ простъ дървено-прѣстенъ материалъ, само двѣ стаи, покривъ керемиденъ, постройката заедно съ дворното мѣсто около 150 квадратни метри мѣжду съездитъ: Руджи Хасановъ, Алишъ Куртоглу и отъ двѣтъ страни нѣтъ. Помѣжката къща отъѣтницата Мюневеръ Аджемъ Реджебова притежава я по наследство отъ покойния си мжъ, ще се продаде за удовлетворение нектъ на Айше Сюлейманова по испълнителный листъ № 894—94 г., на III Варненскій Мировий Сждъ отъ 494 лева, първоначална цѣна 400 лева.

Желающитъ да я купятъ свободни се всѣки приехтственъ день да прѣгледатъ книгата по продажбата въ канцелярията ми.

Варна, 12 Ноември 1894 год.

П. Сжд. Приставъ: Д. Златевъ.
3—657—2

ОБЪЯВЛЕНИЕ

Срѣщу патентованата отъ българското правителство цигарена книга, називаема „5 петь Султански книги“, която е общепозната отъ страна на всѣкитъ употребители на чисти цигарени книги и е сполучила голѣма почестъ отъ цѣла България по чистотата и не врѣдността си, други фабрики, като искатъ да се ползватъ отъ мойтъ етикетъ, съ издали имитацията, кито вмѣсто „5“ и „Султански книги“ съ писали „15“ и „Гарсиани“ и „женка“. Съ това считамъ се за длъженъ да обръщамъ вниманието на употребителитъ, че тѣзи, които желатъ да употребяватъ отъ тѣзи чисти цигарени книги „5 петь Султански книги“ можъ да испращамъ на адреса имъ.

Цѣна на една кутия е 3 лева, състояща отъ 100 цигарени книги (тефтерчета) по 96 листа на всѣко тефтерче. Стойността се получава съ гербови марки. Поценскитъ равности сж напш.

Симонъ Мариньянъ—Варна.

10—6

Явна благодарность.

Подписанный, Иванъ Захариевъ, жителъ отъ Града Разградъ, исказвамъ сърдечната си благодарность къмъ г-жа Баба Касапка, известна въ Варна, по своята многогодишна практика по бабуването си, за това, че благодарение ней животъ на моята съпруга биде избавенъ.

При това считамъ за приятна длъжность да прѣпорѣчамъ почитаема г-жа поради нейната вѣщина въ дѣлото: грижливость, старание, врѣменно пребывание до лѣкарска помощъ, за което не малко благодаръ и на г-на Дръ Василка, който съвмѣстно съ рѣчената г-жа, можаха въ едно непродължително врѣме да изцѣржътъ съпругата ми, която се намираще въ най-безнадѣжно положение.

Съ почитание:

Иванъ Захариевъ.

Варна, 17-й Ноември 1894 г.

(1—661—1)

Илюстрираното Списание

„СВѢТЛИНА“

павършва наскоро IV-та си годишнина и ще почне V-та въ сжщия голѣмъ форматъ съ разнобразенъ цѣненъ материалъ: наука, искусство, белетристика, индустрия, биография, забавления и изящни картини. Абонаменти за V-та год. ще се приематъ исклучително въ прѣдплата.

Течения отъ I, II, III и IV год. на „Свѣтлина“ се намиратъ само въ книжарницата на Пенчо В. Спасовъ, при хотелъ „България“, въ София.

НОВО ИЗВѢСТІЕ

на четиритъ читанки за долний и средний курсъ на основнитъ училища.

отъ

Н. В. САРАНОВЪ.

Това издание на читанкитъ е коренно прѣработено. Статитъ въ всѣка една отъ тѣхъ иматъ правствено-взвѣстително съдържание и сж нагодени по концентрически начинъ. Тозъ начинъ е запазенъ тѣхъ сжщо и между материята на една и друга читанка. При това материалътъ на всѣка читанка стои въ свързка съ тѣхъ понятия и знания отъ учебнитъ прѣдмѣти, съ които понятия и знания ученицитъ отъ основнитъ училища трѣбва да се запознаятъ, съгласно исканията на програмата. При подбора на статитъ гледано се е още, щото дѣцата, съгласно възрастта имъ, постепенно и по нагледенъ пжтъ, чрѣзъ читанката, да се въвождатъ и запознаватъ съ книжовния азикъ, както той се прѣдстави въ достижимитъ за дѣцата произвѣдения на нашитъ писатели.

Пловдивъ, 15-й Октомври 1894 г.

отъ книжарницата на

3—648—2

Хр. Г. Дановъ.